

Szikra János

thália

állok a létrán saigonban hat méteren
nem szédülök még a magasban
szuffita-felhők közt állok a lajtorja csúcsán a főváros egén
havi ezerhatszázért babrálgatom a drapériát
alant misi bácsi
a színpadmester torkából krákog a konyak
jancsikám

bassza meg

jancsikám

ne úgy

kilencszázhetvenháromban tizenkilenc vagyok
nemigen eszem akkoriban
bár megvan még minden fogam
tele a környék gyümölcsel tavasztól szeptemberig
számba mégis cigaretta szokik
súgólyuk nincs
a népművelő teátrum tetőtől talpig korszerű
misi bácsi a súgólyuk helyéről förmög felém
jancsikám

pam pa pam

satöbbi

ne úgy

s én a kétágú lajtorja őrtornyán egy pillanatra sem
inoghatok meg a nagymező utca vietkongjai között
ahol majd este a sértett mellékszereplő
a robbantás utáni zűrzavart kihasználva
egy ihletett mozdulattal a lécmellű hősnő
lábára tolja a biciklit saigon főterén
a csendes amerikaiban

SZIKRA JÁNOS (1954) Pátkán élő költő. Összegyűjtött versei *Közép-európai nyár* (Hitel Könyvműhely, 2012) címmel jelentek meg 2012-ben.

Kisujjadért

Ragyog fönn a holdmárvány.
Vársz-e rám? Ma hol vársz rám?
Aha!

Ez már a Blaha
Lujza tér.
Leszálok trágya-
talicskás, sárga-
répára vadászó

kisujjadért.

Hiába fönn a holdmárvány,
ma minden sínpár holtvágány –
hiába vársz,

ha
ez már a Blaha
Lujza tér.
A Placcon, a Keletinél
kell ma leszállnom árva

ujjadért.

Néni a pátkai buszon

Nem futkoznak már a temetőben
a mai fiatalok,
nem kaparásznak a sírokon.

Olyat hallottam,
hogy hamvasztáskor a súly után kell fizetni,
nem biztos,
én csak úgy hallottam.

Jobb a bejáratnál
a vízbemosásos temetés...

Holtág

Surrog a tömlő a gáton,
villog a rozsarany küllő,
bolondul bűg a váz –

meztelen ülsz a biciklin,
nedvedtől síkos a nyereg,

fejemből forró szökőkút virágzik,
a tóból vicsorgó majomkoponyák makognak feléd,

s én fél óra múlva,
öled puszta látványától,
szétnyíló combod közt azonnal
elélvezek.

Népmese

Csak részegen látok el a kolbászhegyekig,
hol a vízirigó,
ha akar,
a víz alatt repül.

Amikor a legforróbban kívántalak,
akkor írtam le a világirodalom leggyöngédebb baszdmegett,
ez a költészet,
ami nekem kábulásig gyönyörűség,
neked gyötrelmem.

A repülőtér fölött légszák tömi bendőjébe a szelet,
s harmatgyűjtő asszonyok hajladoznak csupaszon
a fájdalom fűvén.

Gyötrelmem a te gyönyöröd.
Balladába falazott a csók.